

Maggie's erfenis

Maggie's erfenis

Irene Paula

Schrijver: Irene Paula
Coverontwerp: Ann Desmet
Coverfoto: Ykaivu via Pixabay
ISBN: 9789403891712
D/2026/Ann Desmet, uitgever
© 2026 Irene Paula

Hoofdstuk 1

Voor al haar to-do-lijstjes gebruikt ze het notitieboekje met harde kaft. Die maakt zo'n mooi geluid als ze erop tikt. De volgeschreven pagina's geven haar een heerlijk gevoel. Ook op zondag maakt ze een lijst. Het is het enige dat haar ervan weerhoudt zeven dagen op zeven te werken. Als ze geen lijstje heeft, overvalt de leegte haar, waardoor ze toch weer aan het werk gaat.

De was doen is al geschrapd. Ze neemt haar pen en trekt een streep door het volgende punt: afwassen. Bijna onmiddellijk voelt ze de voldoening door haar lijf stromen. Als psycholoog weet ze dat het door een dopamine boost komt, maar het voelt zoveel beter dan het klinkt. Ingenomen door zichzelf bekijkt ze haar appartement. Alles ligt op zijn plaats en er staat niets te veel. Ze houdt nog meer van deze plek, nu die volledig van haar is. Er liggen geen sporttassen op de grond en er staat geen decoratie meer op de kast. Jack heeft bijna alles meegenomen. Hij was degene die het appartement aankleedde, passend bij het seizoen. Zij heeft alleen de foto's van haar ouders en haar grootouders staan.

Het volgende punt op de lijst is tien km lopen. Van zodra ze loopschoenen aan haar voeten heeft, voelt ze zich een pro. Ze huppelt een paar keer ter plekke om haar benen los te maken. Voordat ze de deur achter zich sluit, voelt ze voor de derde keer in haar achterzak. Haar gsm en huissleutel zitten er nog steeds. Rationeel weet ze dat ze niet weg zijn maar toch zal ze ook tijdens haar looptocht het regelmatig checken.

Het is bijna half juni, maar het voelt als hartje zomer. Er is een vroege hittegolf voorspeld en vandaag is dat al merkbaar. De warmte hangt in de lucht, maar het is gelukkig nog niet erg drukkend warm. Het is bijna middag en de temperatuur zal nu snel stijgen. Vermoedelijk is dit niet verantwoord met haar conditie. Maar ze kan het niet niet doen. Het staat op haar lijstje.

Vlak na de ingang van het park loopt een kind voor haar voeten, waardoor ze bruusk tot stilstand moet komen. Ze valt net niet om. Wankelend hervindt ze haar evenwicht.

‘Leon, kijk toch uit waar je loopt!’ Een jonge dertiger, vermoedelijk de moeder van Leon, steekt verontschuldigend haar hand op.

Maggie haalt haar schouders op en zwaait terug. ‘Geen probleem, kinderen zijn nu eenmaal enthousiast.’

Nog voor Maggie haar loopspas herneemt, is de vrouw al terug druk in gesprek met iemand anders. Nu pas ziet Maggie dat er een groot picknickkleed op de grond ligt. Daarop zitten of liggen - of hoe je ook ongemakkelijk een plaats kan vinden op zo’n kleed - een tiental volwassenen. Op twee stoelen zitten een oude man en vrouw, ze zijn zeker 90 jaar. Hij houdt liefdevol zijn hand op haar knie en zij kijkt glimlachend naar de mensen rondom haar. Leon is één van de kinderen die wild rondlopen. Op het eerste zicht telt Maggie er zeker twaalf, allemaal tussen vijf en tien jaar. Wanneer een blond meisje haar recht aankijkt, realiseert Maggie zich dat ze staart. Snel zet ze haar weg verder.

Ze is blij dat Jack niet bij het tafereel aanwezig was, hij was onvermijdelijk gecharmeerd geweest. Hij zou zichzelf al zien zitten op zo'n stoel kijkend naar zijn nageslacht. En zij, zij mag er niet aan denken dat ze al die kinderen en kleinkinderen groot moet brengen. De stress om kinderen als Leon levend en uit de problemen te houden, haar huis regelmatig schoon te maken en dat in combinatie met haar carrière, is een nachtmerrie. Voor haar was het al duidelijk als jong meisje: zij zou carrière maken. Moedergevoelens zijn haar vreemd. Jack geloofde haar niet. Toen hij na de zomer vorig jaar begon over het volgende hoofdstuk in hun leven, was ze in de war. Ze begreep eerst niet waar hij op doelde. Pas op dat moment had hij door dat Maggie niet zou veranderen van mening en niet van plan was huisje, tuintje, kindje te spelen. En toen was het voorbij, in oktober woonde ze weer alleen. Ze veegt de onverwachte traan van haar wang, schudt haar hoofd en versnelt haar looppas.

De regelmatige cadans van haar voeten op het beton brengt haar snel in de gebruikelijke trance. Die wordt pas doorbroken door het gerinkel van de gsm. Ze is op enkele meters van haar voordeur en hoort zichzelf luid in- en uitademen. Die tien kilometer was duidelijk te hoog gegrepen. Op het scherm ziet ze de naam Ellen verschijnen. Zou er iets mis zijn?

'Hallo? Huh, huh, huh.' Ze hijgt alsof ze elk moment bewusteloos kan raken.

'Bel ik je op een onbetamelijk moment? Geen probleem hoor, ik juich het toe, maar misschien moet je in het vervolg niet opnemen tijdens de daad?'

'Ellen! Ik was aan het hardlopen en nu aan het uitpuffen.'

‘Aan het sporten? Met dit weer? Is dat wel verstandig?’

‘Zondag is de enige dag dat ik daar tijd voor heb en het moet voor de gezondheid. We hebben niet allemaal het excuus van een kind dat in ons groeit om niets te doen.’

Haar lach weerklinkt door de telefoon: ‘Touché, dat is inderdaad het excuus dat ik, volgens Jonathan, te pas en te onpas gebruik.’

In de achtergrond roept iemand: ‘Vooral te onpas!’

Maggie vraagt zich af of zij ooit zo’n partner zal vinden. Een man die haar liefdevol plaagt zonder de verwachting dat ze verandert. Zouden haar ouders ook zo’n relatie hebben gehad? Het is een vraag die ze nooit gesteld heeft aan haar grootouders en ze was te jong om het zich te herinneren. Zou haar vader met zijn depressies toch zo met haar moeder omgegaan zijn? Ze wuift de gedachten aan haar ouders weg.

‘Hoe gaat het met jullie en de foetus?’

‘Ga je de baby werkelijk foetus blijven noemen?’

‘Zolang jullie Hummel blijven zeggen, mag ik foetus zeggen.’

Ze hoort bijna hoe Ellen met haar ogen draait.

‘Met ons is alles goed. Hum-mel,’ ze benadrukt elke lettergreep, ‘zie ik dinsdag terug bij de gynaecoloog. Daarvoor bel ik eigenlijk. Jonathan kan onverwacht niet mee. Normaal zullen we het geslacht te weten komen en ik wil niet alleen zijn wanneer ze het vertelt. Kan jij alsjeblieft meegaan?’

De smekende toon brengt Maggie van haar stuk.

Na enkele seconden volledige stilte klinkt Ellen ongerust: ‘Maggie? Ben je er nog?’

Maggie ziet de planning van dinsdag voor haar ogen.

‘Ja, ja ik ben er nog. Sorry ik was afgeleid.’

Er klinkt een opgeluchte zucht: 'Ik weet dat het moeilijk is Maggie, zo kort op voorhand. En ik zou het oprecht niet vragen als ik het niet erg belangrijk vond.'

Ze voelt het zweet in haar handpalmen, bijt op haar onderlip en fluistert dan: 'Ik moet dinsdag ook naar die notaris.'

'Maar de afspraak bij de gynaecoloog is pas om kwart voor vier. Dat geeft je ruim tijd om van de notaris er te geraken. Daarna kunnen we iets eten en dan kan je me alles vertellen over de notaris. Jonathan moet weer laat werken.' Dat laatste klinkt verwijtend.

De druk in haar borst stijgt. Ze had plannen na haar bezoek aan de notaris. Ook al heeft ze verlof genomen, ze wilde toch nog wat werk afronden. In de stilte aan de andere kant van de lijn, voelt ze de hoop.

'Ik moet toch eten dus dat kunnen we inderdaad doen.'

'Oh dat is zo lief Maggie! Dankjewel! Jij zal als eerste weten of Hummel een meisje of een jongen wordt! Je hebt me heel blij gemaakt.'

Maggie voelt de dankbaarheid en liefde door het toestel en de druk in haar borst daalt.

'Om hoe laat spreken we af?'

'Juist ja, om vijftien uur dertig aan de praktijk van de gynaecoloog? Dan zijn we goed op tijd.'

'Ik zal er zijn.'

'Super! Nog eens bedankt Maggie. Doei!'

Maggie ademt diep in en uit. Ze mompelt voor zich uit. 'Het is niet erg om je planning aan te passen. Flexibiliteit is belangrijk. Het is voor je beste vriendin. Je hebt haar blij gemaakt.' Ze stapt het appartement binnen en schrijft direct de gewijzigde planning in haar agenda waarna de rust in haar hoofd terugkeert.

Tot november vorig jaar ging Maggie elke zondagnamiddag te voet tot bij haar oma Clara. Daar dronken ze samen een warme chocolademelk, altijd hetzelfde, ook op dagen als vandaag wanneer het bijna dertig graden wordt. Daarna liepen ze samen naar opa David en haar ouders. Nu loopt Maggie alleen langs het huis waar oma vroeger naar de kapper ging, het café waar ze met opa kwam, en het bankje waar ze sinds twee jaar altijd even rustten.

De ijzeren poort staat open en van zodra ze de poort voorbijgaat, sterft het achtergrondgeluid van de straat uit. Er heerst een respectvolle rust op het kerkhof en die sfeer ontspant Maggie iedere keer. Ze schrikt op van een beweging links van haar, krijgt een adrenaline-opstoot en voelt dan opluchting. De man die op een vissersstoeltje aan het graf van zijn vrouw zit, groet haar vriendelijk. Hij zit er altijd, Eddy, en komt hier al even lang als Maggie. Ze hebben nog nooit een woord gewisseld. Op een dag heeft Maggie gelezen wat er op “zijn graf” staat. Zijn vrouw, Lieze, was amper 52 jaar toen ze stierf, twee dagen na de dood van oma Clara. Op het graf staat een gedenksteen met de woorden: “Mijn lieve vrouw, ik weet niet hoe ik zonder jou verder moet. Ik mis je nu al onvoorstelbaar erg.” Het was getekend Eddy.

Iedere zondag knikken ze naar elkaar, twee mensen die hier een gemis proberen goed te maken. Het gezicht van Eddy is getekend en Maggie herkent het verdriet van haar oma na de dood van opa. De wallen en de ogen die niet meelachen als de mond een glimlach vormt.

Ze loopt verder het kerkhof op. Ze passeert de drie grote kromme bomen en dan naar links. Het zijn vooral oude graven hier. Haar ouders stierven toen Maggie net 4 jaar was. Hun graf is eenvoudig in beton, twee namen, twee geboortedata en één sterfdatum. Het gedenkteken waarop staat dat hun dochttertje hen zou missen is vervaagd.

Opa en oma wilden ook hier hun rustplaats krijgen, dus kochten ze kort na het ongeval de plaats ernaast. Hun graf is iets moderner. Oma wou wit voor opa, een glanzende witte marmeren steen, met afgeronde hoeken omdat hij altijd de scherpe kantjes overal afhaalde.

‘Dag oma.’

Door de stilte lijkt het alsof Maggie schreeuwt. Ze gaat op haar hurken zitten en fluistert dan: ‘Dag oma, ik ga dinsdag met Ellen naar de gynaecoloog. Het is onverwacht want ik moet dan al naar de notaris. Ik ben rustig gebleven en heb mijn plan aangepast. Ze was zo gelukkig dat ik ja zei.’ Ze pauzeert en verwacht de krakende stem die zegt “dat heb je goed gedaan meisje” maar er komt geen antwoord meer.

‘Jullie zouden alle vier zo trots op me zijn. Eind deze week is het officieel. Dan krijg ik die aanstelling aan de universiteit. We hebben er zo hard voor gewerkt en eindelijk is het zover. Ik kan de komende drie jaar werken aan verder onderzoek rond depressie bij volwassenen. Misschien kan ik het gebruik van antidepressiva die suf maken doen dalen. Zo kan ik vermijden dat er nog mensen in slaap vallen achter het stuur door medicatie. Misschien zorg ik zo voor minder doden, minder weeskinderen.’ Haar ogen worden vochtig. ‘Ik wou dat je hier was.’

Hoofdstuk 2

'Ik weet dat ik gelukkig zou moeten zijn. Mijn man is goed voor mij, mijn baby is gezond, ik heb een dak boven mijn hoofd en moet enkel zorgen voor het huishouden.' Julia haalt haar schouders op. 'En toch ben ik het niet.' Ze staart naar de vloer.

Maggie reageert niet direct, ze kijkt naar Julia's bedrukte gezicht. Nog voor de eerste traan valt, zet ze de zakdoekjes dichterbij.

'Waarom ben ik niet gelukkig?'

Maggie bijt op haar lip. Ze wil, zoals het hoort, de vraag teruggeven, maar het uur is bijna om en ze moet vooruitgang boeken. 'Julia, je stelt de juiste vraag. Dat is waar we in de volgende sessies naar op zoek gaan, naar de oorzaken van jouw gevoel. Je weet dat ik probeer te helpen met zo weinig mogelijk medicatie?'

Julia kijkt twijfelend en knikt uiteindelijk. 'Ja, de huisdokter heeft me daarom naar jou doorverwezen. Hij zei dat ik hulp nodig had, maar ik wil geen pillen slikken.'

'En dat is inderdaad wat ik probeer. Soms lukt dat niet. Een depressie raakt niet altijd zonder medicatie opgelost. En dat is ook oké.'

Julia's donkere ogen zijn zwart geworden en ze wrijft verwoed in haar handen. 'Depressie?'

Vragend kijkt ze naar Maggie. Maggie reageert niet.

'Ik ben niet depressief.' Ze schudt heftig haar hoofd. 'Ik ben ongelukkig, niet depressief!'

Dit wordt moeilijker dan Maggie dacht. De therapie is al niet eenvoudig zonder de medicatie. Als ze nu nog in de ontkenningfase zit, zal het erg moeilijk worden.

'Julia, het is geen schande om depressief te zijn. Je hebt een lastige periode achter de rug. Deze therapie begint met het erkennen dat je

een depressie hebt. Het kan alleen werken als er ook steun is van je omgeving. Hoe staat je familie tegenover de behandeling?' Maggie laat haar nadenken, maar kan niet voorkomen dat haar linkerbeen onrustig op en neer wipt.

'Zij weten niet dat ik hier ben. Ik ben net moeder geworden, van een gezonde baby. Ik kan niet ongelukkig zijn. Zelfs mijn man weet niet dat ik hier ben. Hij zou het niet begrijpen. Als hij zou weten dat ik hier ben!' Ze kijkt haar angstig aan.

Maggie leunt voorover. 'Hoe weet je dat hij je niet zou begrijpen? Je geeft hem de kans niet.'

Julia kijkt voor het eerst recht in haar ogen dus gaat Maggie verder. 'Zou hij niet zien dat je, door hier naartoe te komen, net je best doet? Zou het niet kunnen dat hij trots is op het feit dat je hulp zoekt? Als je hem zou vertellen dat je zelf niet begrijpt wat er aan de hand is en dat je er alles aan wil doen om gelukkig te zijn? Soms denken we dat mensen op een bepaalde manier zullen reageren, maar blijkt dat achteraf helemaal anders te zijn. De meeste partners zijn blij wanneer hun man of vrouw hulp zoekt. Je moet hem wel de kans geven om te reageren.'

Er verschijnt een frons op Julia's voorhoofd. Wanneer de klok van het einde van de sessie rinkelt, gaan ze allebei rechtop in hun zetel zitten.

'Als je wil dat deze therapie lukt, dan zal het belangrijk zijn dat minstens jouw man je hierin steunt. Ik wil je dus vragen om dit met hem te bespreken voor de volgende sessie. Hij moet weten dat je in behandeling bent voor een depressie. Als jouw man hier nood aan heeft, kan hij woensdag meekomen en zo kan ik hem ook uitleggen wat de therapie inhoudt.'

Maggie staat recht. Julia volgt aarzelend haar voorbeeld.

Ze knikt voorzichtig en stil zegt ze: 'Ik zal het proberen.'

'Dat is een goed idee, we praten woensdag verder.' Voordat de zin af is, is Julia al weggelopen uit haar kantoor.

Het is twaalf uur en Julia was haar laatste cliënt van de dag. Met haar notities bij de hand vult Maggie het dossier aan. Ze hoopt dat de man van Julia effectief steun zal bieden, want anders is een geslaagde therapie zeer onwaarschijnlijk ondanks de mooie resultaten die eerdere cliënten al bereikten. Meestal weten de partners al een tijdje dat hun man of vrouw depressief is en zijn ze zelf moe van het proberen om hen weer blij te maken. Hoewel haar ervaring dus leert dat de meeste partners vooral blij zijn dat er hulp gezocht wordt, laat de angst in de ogen van Julia een vreemd gevoel achter.

In haar mailbox zit een bericht van de universiteit en haar hart maakt een sprongetje. Na de zomer is het zover. Samen met een collega zal ze het depressie-onderzoek academisch aanpakken. Het is een mail van de collega met een aantal onderzoeken die ze ter voorbereiding kan lezen. Ze is te enthousiast en opent het eerste onderzoeksartikel. Dat kan ze nog wel lezen voordat ze een broodje haalt.

Vanuit het eerste artikel is ze afgeleid naar andere artikels via de verwijzingen. Ondertussen is ze aan het vijfde onderzoek. Dat broodje heeft ze nog steeds niet gehaald wanneer er iemand op de deur klopt. 'Dag Maggie,' Paul kijkt ostentatief op zijn horloge, 'je bent er nog? Ik dacht dat je vandaag kort na de middag zou stoppen? Was je niet van plan om een deel van je verlof op te nemen door kortere dagen te kloppen?'

Ze kijkt naar de grote klok tegen de muur van haar kantoor en is verrast. Het is al voorbij zes uur.

‘Dat was inderdaad het plan. Ik kreeg enkele wetenschappelijke artikels van de universiteit en daar ben ik in verdiept geraakt. Ik lees dit laatste nog en ga er dan vandoor.’

‘Zo raakt je verlov nooit op hé.’

‘Maak je geen zorgen Paul, morgen neem ik al een volledige dag vrij.’

Hij steekt zijn duim op en duwt met zijn middelvinger zijn veel te grote bril omhoog. ‘Dat is goed, ze hebben mooi weer voorspeld, geniet ervan!’

Hij draait zich om en Maggie ziet nog net de opgedroogde moddervlekken aan zijn schoenen.

Hoofdschuddend gaat ze verder met haar werk. Het verbaast haar iedere keer weer. Je zou denken dat het hoofd van de groepspraktijk er altijd piekfijn uitziet. Paul slaagt erin om dat steeds net niet te zijn. Soms is er een koffievlek op zijn hemd, heeft hij zijn vest verkeerd geknoopt of is hij, zoals vandaag, door modder gestapt zonder daarna zijn schoenen te fatsoeneren. Ze leest verder en kijkt een volgende keer op omdat haar zicht wazig is van het staren naar het computerscherm. De duisternis heeft bezitgenomen van het kantoor en alleen haar laptop geeft nog licht.

‘Shit, half tien. Waarom ben ik toch niet gestopt na dat vijfde artikel?’

Ze klapt de laptop dicht en haar maag herinnert haar aan het gebrek aan voeding. Alles wat scheefligt op haar bureau legt ze recht en dan laat ze haar kantoor achter.

Het is muisstil in het gebouw. Haar hakken galmen door de hal met de veel te hoge muren en de marmeren vloer. Ze houdt niet van het geluid, het lijkt alsof er de hele tijd iemand achter je loopt. Daarom stapt ze net iets sneller dan normaal. En hoewel ze rationeel weet dat ze zich aanstelt, toch is de verhoging van haar hartslag merkelijk voelbaar. Door de imposante voordeur voelt ze zich klein. Het past uiteraard bij het herenhuis waarin de praktijk ligt. Toch denkt Maggie dat haar cliënten er zich geïntimideerd door voelen. Paul is ervan overtuigd dat het gebouw net vertrouwen uitstraalt. Maggie betwijfelt dat en vreest dat het de drempel om binnen te komen net groter maakt. De discussie om het gebouw een gezelliger uitstraling te geven, wint ze niet. Ze is bijna opgelucht wanneer ze buiten staat in de koele avondlucht. Ze sluit, diep in gedachten verzonken, de grote donkerblauwe deur.

‘Maggie Dierckx?’

De toon in zijn stem doet haar snel omdraaien. Aan de overkant van de straat staat een donkere gestalte.

‘Maggie Dierckx, de psychologe?’ Hij spuwt het laatste woord bijna.

Maggie kan nog steeds zijn gezicht niet zien. Hij komt dichterbij en Maggie voelt in haar jaszak naar haar gsm, ze houdt het toestel vast, klaar om te bellen mocht het nodig zijn.

‘Mevrouw Dierckx, toch hé?’

‘Wie bent u?’

Nu hij dichterbij staat, ziet ze zijn gezichtsuitdrukking beter. Ze zet twee stappen achteruit tot ze met haar rug tegen de deur staat.

‘Nu ben je niet zo moedig hé?’

Hij komt zo dicht dat ze zijn aftershave ruikt. Het doet denken aan de rook van een goede sigaar.

‘Het is makkelijk om tegen een vermoeide vrouw grote woorden te gebruiken. Tegen mij heb je ineens een minder grote mond!’

Uit alle macht probeert ze haar stem onder controle te houden. Ze hoort, tot haar eigen irritatie, toch de lichte trilling: ‘Excuseer mijnheer, wie bent u? Ik weet niet goed waar u het over heeft.’

‘Ha!’, zijn lach klinkt scherp en neerbuigend, ‘Ik ben de man van Julia, één van jouw dierbare patiënten of klanten, ik weet niet hoe je ze noemt. Jij vond het blijkbaar nodig Julia te laten weten dat ze een depressie heeft?’

Maggie laat haar schouders zakken, maar houdt haar telefoon nog steeds stevig vast. Het gaat om één van haar cliënten. Dit is bekend gebied, een familielid dat overstuur is. ‘Ik heb inderdaad vandaag een gesprek gehad met Julia. Ze zou met u praten zodat we woensdag kunnen starten met een therapie.’

‘Een therapie? Ha!’ Weer dat neerbuigend lachje, ‘Julia moet niet naar de therapie. Er is geen enkele reden voor. Het enige wat ze moet doen, is zorgen dat het huis proper is en de baby gelukkig. Zo moeilijk kan dat toch niet zijn zeker?’

‘Mijnheer, ik begrijp dat dit geen gemakkelijke boodschap is noch voor u noch voor Julia. Een depressie is niet iets waar je voor kiest, het overkomt je.’ Ze kijkt even rond en vervolgt: ‘Dit is niet de beste plaats of het ideale moment om hierover te praten. Ik stel voor dat we dit samen met Julia bespreken? Als u woensdag bij de sessie aanwezig kan zijn dan komen we ongetwijfeld samen tot een oplossing, een oplossing die ook voor u werkt.’

‘Voor mij werkt?!’ Hij roept nu.

Maggie ziet in haar ooghoek een late jogger die vlakbij stopt om zijn veters te knopen. Hij houdt hen nauwlettend in de gaten.

De man van Julia zet twee stappen vooruit en duwt zijn vinger in haar borst. 'Jij, madam de psycholoog, jij laat Julia met rust! Zij is niet depressief of ongelukkig! En ze heeft al zeker niemand nodig die haar dat wijsmaakt!' De jogger komt dichterbij. De man heeft hem nu ook gezien en haalt zijn vinger weg. Voor hij zich omdraait en vertrekt, sist hij tussen zijn tanden: 'Je laat haar met rust of ik weet je te vinden.'

De jogger staat ondertussen vlakbij, 'Alles ok?'

'Ja, bedankt om even in de buurt te blijven.'

'Geen probleem. Moet je ver? Heb je graag dat ik even meeloop?'

Maggie schudt haar hoofd. 'Nee hoor, bedankt, hij zal wel weg zijn nu.

En ik woon vlakbij. Toch bedankt voor het aanbod.'

De jogger knikt en zet zijn training verder.

Nu pas begint haar hele lijf te trillen. Ze ademt een paar keer diep in en uit terwijl ze zich vasthoudt aan de muur van het gebouw. Wanneer ze terug tot rust is gekomen en er zeker van is dat de man van Julia niet meer in de buurt is, zet ze haar weg naar huis verder.

Hoofdstuk 3

Het kantoor van de notaris is een half uur stappen. Ze moet de hele stad door, maar geniet van de wandeling. De zomer lijkt nu definitief in het land, het is iets minder heet dan gisteren door een aangename wind. Bovendien is het bijna half twee waardoor de meeste mensen op het werk en de kinderen nog op school zijn. De stad is rustiger dan wanneer ze op haar normale uur naar haar werk gaat.

Het notariskantoor ligt net achter het water. Het gebouw verraadt niets. Het is een eenvoudig herenhuis met oude glasramen. Voor ze aanbelt, trekt ze haar jasje recht.

Maggie had verwacht dat er een piep zou volgen na haar druk op de bel waarna ze de deur zou kunnen openduwen. Daarom staat ze net iets te dicht wanneer een dame de deur opent. Ze valt bijna binnen en zet snel verontschuldigend twee stappen achteruit.

‘Oei, excuseer.’

De zwarte ogen van de vrouw kijken haar recht aan. ‘Goedemiddag, waarmee kan ik u helpen?’

‘Euhm, goedemiddag, ik ben Maggie Dierckx, ik heb een afspraak met de notaris om half twee?’

‘Juist mevrouw Dierckx, wij hebben elkaar aan de telefoon gesproken, ik ben mevrouw Clerens, de secretaresse van notaris De Vriendt.’ Ze steekt haar hand uit.

Maggie veegt haar handen aan haar broek en schudt dan de hand van mevrouw Clerens. ‘Aangenaam.’

Het is lang geleden dat ze nog zo formeel begroet is. De kriebels in haar buik nemen toe.

‘Komt u binnen. De notaris komt zo, hij is nog een aantal telefoontjes aan het afwerken, u mag daar plaatsnemen.’ Ze wijst naar een lederen zitbank.

De bank heeft een bordeauxrode kleur die deels oplicht door zonnestralen die er recht op schijnen. Maggie durft de zitting amper aanraken, hij ziet er peperduur uit. Er is in het kantoor geen vrije muurruimte te zien. Elke muur is ingenomen door boekenkasten van de grond tot aan het plafond. Dankzij het grote raam aan de achterkant dat uitgeeft op een tuin schijnt er toch voldoende licht binnen. Zo’n kamer zou ze nog willen in haar eigen huis, eentje waar alleen boeken in staan. Maggie zit zo stil mogelijk en het enige geluid dat ze hoort, is het getik van Mevrouw Clerens op haar computer.

‘Mevrouw Dierckx?’

Maggie springt op en kijkt in de richting van de luide stem. Een man met lang grijs haar staat in één van de deuropeningen. Hij heeft een vriendelijke gezichtsuitdrukking.

‘Welkom, kom binnen, ga zitten. Ik geef nog even iets door aan Nathalie en kom zo dadelijk bij u.’ Hij wijst naar mevrouw Clerens en laat Maggie alleen achter in zijn kantoor.

De sfeer in het kantoor is dezelfde als in de hal, in het midden staat een grote donkere eiken bureau met twee stoelen in hetzelfde bordeauxrood als de bank en links staan twee kleinere zeteltjes in dezelfde kleur met een salontafeltje.

‘Zo, mevrouw Dierckx!’

Weer springt Maggie op door de luide stem van de notaris.

‘Ga zitten, ga zitten.’ Hij neemt zelf plaats aan de andere kant van het bureau. ‘Zo dat was even schrikken veronderstel ik?’

Maggie kijkt hem vragend aan. ‘Schrikken?’

‘Welja, het overlijden van mevrouw Johanna Dierckx?’

Ze wordt rood: ‘Ik moet eerlijk zeggen dat ik mevrouw Johanna Dierckx niet gekend heb. Ik weet niet goed waarom ik in het testament vermeld sta. Het was vooral dat dat mij verrast heeft. Bent u zeker dat deze vrouw mij bedoelde?’

Hij kijkt haar geschrokken aan en wrijft met zijn linkerhand drie keer snel door zijn baard. Hij neemt een dossier op van de tafel en bladert er nogal agressief door tot hij het document gevonden heeft dat hij zocht.

‘Eens kijken, eens kijken, u bent de dochter van Florence Dierckx en kleindochter van Clara Dierckx? Geboren op 22 januari 1980? Volledige naam: Magdalena Dierckx?’

De rillingen lopen over haar rug. Niemand noemde haar ooit Magdalena behalve opa David en hij deed het ook alleen wanneer hij kwaad op haar was.

‘Ja, dat klopt.’

Hij zucht opgelucht. ‘Dan is er in elk geval geen vergissing. Mevrouw Johanna Dierckx was zeker dat ze u in haar testament wou opnemen. 22 jaar geleden op 27 februari 1984 heeft ze een eerste keer dit testament hier neergelegd en sindsdien kwam ze dat ieder jaar bevestigen.’ Hij kijkt op van zijn documenten. ‘Gaat het mevrouw Dierckx? U ziet ineens zo bleek!’ Snel grijpt hij naar de hoorn van de vaste telefoon. ‘Nathalie, breng je een glas water?’

Maggie ademt diep in en uit en na het slokje water voelt ze zich terug een beetje beter.

'Mijn excuses, die datum.'

'27 februari 1984?'

Ze knikt. 'Ja, dat was vlak na het overlijden van mijn ouders. Daarom schrok ik zo. Het is waarschijnlijk toeval maar het lijkt zo vreemd dat ze mij dan voor het eerst in haar testament heeft gezet.' Ze fronst. 'Ik begrijp het nog altijd niet. Wie was die Johanna?'

De notaris gaat terug zitten. 'Ik snap dat het verwarrend kan zijn. Laat ons stap voor stap alles overlopen. Johanna Dierckx was dus de zus van Clara Dierckx, van jouw grootmoeder.'

Maggie reageert lichtjes geïrriteerd. 'Oma Clara had geen zus. Ze heeft nooit verteld over een zus. Als ze een zus had, dan zou ik dat toch geweten hebben? Ik was haar enige familie.'

De notaris haalt zijn schouders op. 'Ik vrees dat ik alleen kan bevestigen dat Johanna en Clara Dierckx effectief zussen waren.'

Hij kijkt Maggie bezorgd aan. Zijn voorhoofd vertoont rimpels die haar niet eerder waren opgevallen.

'Mevrouw Dierckx, als u nog wat tijd nodig heeft, kan ik wachten met voorlezen. U zegt maar wanneer u er klaar voor bent.'

Maggie schudt haar hoofd. 'Nee, laat ons beginnen, misschien dat het testament een aantal zaken verduidelijkt.'

'Oké,' hij opent een afgesloten envelop, haalt daar een handgeschreven briefje uit en leest voor: "Aan diegene die dit leest na mijn overlijden, Dit is mijn testament en ik herroep al mijn vroeger gemaakte wilsbeschikkingen.

Ik, Johanna Dierckx, geboren op 8 november 1938, verklaar dat ik aan Magdalena Dierckx, geboren op 22 januari 1980, dochter van Florence Dierckx, kleindochter van Clara Dierckx, mijn huis, gelegen op het adres Rue de l'ermitage 98 te Tyrgon, nalaat. Ik heb in dat huis het